

MARTTI LUTHER

Lasten kasvatuksesta

Kaikkialla kuulee valituksia pahankurisista lapsista, jotka eivät tahdo vanhempiansa totella, vielä vähemmän heitä sydämestänsä rakastaa, vaan saattavat heille paljon murhetta tapojensa ja jumalattoman elämänsä kautta. Mutta pelkäänpä, että se suureksi osaksi on vanhempien oma syy, koska osaksi eivät oikein ymmärrä johdattaa lasten kasvatusta Jumalan pelossa, osaksi ovat leväperäisiä ja huolimattomia. Sen kyllä tekevät, että rakastavat ja kasvattavat lapsiansa maailman tavalla, opettaen, kuinka heidän tulee maailmassa käyttäytyä, kokoavat heille rikkautta, vaattavat heitä parhaimman mukaan, saattavat heitä maailmassa huomatuiksi ja pitävät huolta kaikesta, mikä ruumista koskee; mutta tuskin ketään löytyy, joka oikein neuvoisi ja opettaisi Jumalan pelkoon ja niitä asioita, jotka sielua koskevat. Katsotaan vain ulkonaista käytöstä. Ei löydy ketään, joka opettaisi lapsiansa oikein rukoilemaan ja niitä asioita tietämään, jotka autuuteen kuuluvat. Monia eläimiä löytyy, jotka syövät sikiönsä ja saattavat perikatoon omat hedelmänsä; niin löytyy myös sellaisia ihmisiä, jotka eivät lapsiansa opeta eivätkä neuvo. Niin, eipä maailmassa löydy ainoatakaan eläintä, joka sikiöitönsä kohtaan olisi niin kova kuin ihminen, jos katsoimme sielun asioita. Sen tähden ei olisi ollenkaan väärin, vaikka ei Jumala olisi-kaan niin laupias ja puolustaisi vanhempia lasten edessä, että lapset tuottaisivat heille vielä enemmän sydämen suruja, koska he heistä niin vähän huolehtivat, eivätkä hyvin kasvata ja neuvo.

Mutta, että vanhemmat vielä vähäsen voivat ylläpitää valtaansa ja että lapset vielä hiukan tottelevat, se ei ole oma ansiomme, vaan pelkkä Jumalan armo, joka yltäkyläisyydestänsä heille

runsaasti jakelee ja niin kuin muitakin lahjoja umpimähkään antaa, muutenhan kaikki joutuisi häviöön.

Sen tähden maksaa kyllä vaivaa kehottaa teitä vanhempia huolta pitämään lastenkasvatuksesta. Synti ja häpeä on, että siihen olemme joutuneet, että meidän täytyy ensin itseämme kiihottaa ja antaa kiihottaa lapsiamme ja nuorta kansaa kasvattamaan ja heidän parastansa ajattelemaan, johon jo meitä luontomme pitäisi saattaa, niin kuin pakanainkin esimerkki monenkertaisesti osoittaa. Ei löydy niin järjetöntä eläintä, ettei se vaalisi sikiöitönsä ja opettaisi heille, mitä heidän tulee tietää. Ja mitä meitä auttaa, jos meillä muuten olisi hyvin kaikki, kaikkea tekisimme ja olisimme pyhimysten kaltaiset, jos laiminlyöimme sen, jonka tähden elämme, nimittäin lastenkasvatuksen? Minä luulen myös, että ulkonaisten syntien joukossa, joita maailma tekee Jumalaa vastaan, ei mikään sitä niin suuressa määrässä rasita, eikä se mistään ansaitse niin suurta rangaistusta, kuin siitä, että lapsia ei hyvin kasvateta. Sen tähden pyydän teitä, rakkaat kristityt, sydämelenne laskemaan tämän kehotukseni ja antamaan sen teissä hedelmää kantaa, että hartaudella pitäisitte huolta nuorisosta ja Jumalan avulla neuvotte ja autatte heitä autuaalliseen ja kristilliseen elämään hengen jälkeen Isän Jumalan kunniaksi Jeesuksen Kristuksen, Vahtaajamme kautta.

Neuvoja kristilliseen lasten kasvatukseen sekä sananen kasteesta (s. 3s).

Mitä on kristillinen moraal

Mitä moraal

Jumalan lakia, hänen pyhä

että sydämissämme on rakkautta. Mutta tiedämme, että vasta taivaassa se on täydellistä, kun syntiä ei enää ole.

Kristillinen moraalit ei ole Jumalan käskyjen vastaista, vaan niiden mukaista. Ymmärrämme Jumalan käskyjen valossa Jeesuksen sanan: "Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille; sillä tämä on laki ja profeetat". Humanistit ovat ottaneet tämän tunnussanakseen, mutta he ovat kadottaneet evankeliumin, kristillisen moraalitn lähteen, pitäessään tuota sanaa kristillisen uskon pääsanomana.

Kristillinen moraalit ei ole lakimaista moralisointia eikä toisten yläpuolelle asettumista. Kristitty ei kuitenkaan anna hyväksymistään Jumalan lain vastaiselle elämälle eikä mene siihen mukaan. Sen sijaan hän pyrkii johtamaan epäuskoisia Kristus-perustalle, että he löytäisivät Jumalan armon sielunsa turvaksi. Kristitty näkee lähimmäisessään siitä riippumatta, millaista hänen elämänsä on, kalliisti lunastetun sielun, jonka edestä Kristus on kuollut.

Viimeisinä aikoina – ja sitä on jo tapahtunut – tapahtuu luopumusta kristilliseltä ja ihmiskunnan yhteiseltäkin arvopohjalta. On varottava, ettemme erehdy pitämään muutoksia kristillisinä tai oikeutettuina, ikään kuin nykyaikaan kuuluvina. Jumala ei luo ihmistä tänä lopun aikana uudelle moraalitelle perustalle. Se, minkä hän alussa teki ja asetti ihmiselle uskottavaksi ja noudatettavaksi, on edelleen voimassa. Sen eteen hän asettaa kaikki viimeisellä tuomiolla tekemään elämästään tilin. Siihen, mikä alussa oli, on nyt ihmisen vain uudistuttava uskon kautta.

Olemme tässä lehtemme numerossa käsitelleet useita moraalitkysymyksiä kristilliseltä kannalta. Useita asioita ei ole mahtunut tähän numeroon, kuten riippuvuutta alkoholista, huumeista, peleistä yms. Niihin takertuneet eivät omista vapautta Jumalassa, vaan he ovat niiden kurjia orjia. Usko Kristukseen tuo kuitenkin vapauden. Se lahjoittaa omantunnon rauhan ja auttaa taistelemaan hyvän uskon kilvoituksen.

Markku Särelä

Jumala ihmiseksi

Meillä kristityille on sellaista, mitä muilla ei ole: ihmiskasvoinen Jumala. Jumala ei ole kaukainen, etäinen, abstrakti hahmo, joka ihmisen tulisi tavoittaa mietiskelyllä tai muuten omin voimin niin kuin muissa uskonnoissa, vaan hän on tullut ihmiseksi. Hän tuli luoksemme, koska meistä ei ollut kipuamaan hänen luokseen. Hän tuli tähän synnin synkistämään maailmaan katkoen synnin orjuuden siteet, murtaen perkeleen vallan ja sovittaen meidän syntimme.

Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen on suuri salaisuus. Raamatun mukaan Jeesus sikisi Pyhästä Hengestä. Neitsyt Maria tuli raskaaksi yliluonnollisella tavalla, ja Jumalan Poika sai tällä tavoin inhimillisen luonnon Mariasta. Hän sai inhimillisen ruumiin ja sielun. Jeesuksen inhimillinen luonto ei ole kuitenkaan itsenäinen ihmispersoonaa, vaan sen olemassaolo on Jumalan Pojan persoonan varassa: ”Sana tuli lihaksi” (Joh. 1:14). Jumalan Poika ei siis tullut jo olemassa olevaan ihmiseen asumaan, vaan sikiämisen hetkestä alkaen inhimillinen luonto on ollut olemassa Jumalan Pojasta riippuvaisena. Tämä voi kuulostaa kovin vaikealta ja teoreettiselta. Kysymystä voi kuitenkin hahmottaa, esimerkiksi pelastusopin kanalta: jos Kristuksen luonnot olisivat itsenäisiä toimijoita, eli persoonia, olisi kaksi ”sovitustyötä”, joista kummastakaan ei olisi sovittamaan meidän syntejämme. Siksi me tarvitsemme yhden

lunastustyön, joka on sekä Jumalan että ihmisen suorittama. Tämän mahdollistaa juuri se, että Kristus on yksi persoona, jolla on kaksi eri luontoa.

Kristuksen persoonan erityislaatuisuudesta avautuu myös toinen lohdullinen näköala; Jumalan Poika ei voi itsessään, jumalallisessa luonnossaan, kärsiä esimerkiksi vilua, nälkää, väsymystä, stressiä ja pelkoa, mutta hän tuli näistä osallisiksi inhimillisen luonnon kautta. Sen takia meillä on Jumala, joka tietää, millaista on elää todellista ihmiselämää. Hän säälii meidän heikkouksiamme, koska hän on ollut kaikessa kiusattu niin kuin mekin, mutta kuitenkin ilman syntiä. Niin Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen ei lohduta meitä ainoastaan syntien anteeksiantamuksen kannalta, vaan sen mielessä pitäminen auttaa jaksamaan niissä kutsumuksissa, joita Jumala on meille kullekin antanut. Kaikissa elämänvaiheissamme meitä saa kantaa se, että Jumalan Poika tietää omakohtaisesti, millaista inhimillinen elämä on ja kuinka meitä tulee tukea. Hän on meidän kanssamme tämän elämän kaikkina hetkinä ja kerran hän herättää meidät haudoistamme. Silloin me saamme katsella häntä kasvoista kasvoihin. Saamme nähdä Jumalan Pojan meidän edestämme kärsineessä ja ristiinnaulitussa inhimillisessä luonnossa, jonka hän omaksui, jotta me pääsisimme iankaikkiseen iloon.

Mika Bergman

”Nöyrä tunto Jumalan sanan edessä”

Monissa kielissä omatunto on ”yhteistunto”: omatuntoa tarkoittava sana tulee yhdessä tietämistä merkitsevistä sanoista. Kenen kanssa ihminen tuntee yhdessä? Maallisesti ajatellen vastaus on häntä ympäröivä yhteisö. Ihminen omaksuu yhteisönsä käsitykset siitä, mikä on oikein ja väärin. Yhteiskunnassa ajan henki näkyy siinä, mitä milloinkin pidetään oikeana. Vallitsevat aatteet ja filosofiat vaikuttavat moraalikäsitysten taustalla.

Kristitty kuitenkin ”tuntee yhdessä” Jumalan ja hänen Kirkkonsa kanssa. Yhdessä toisten uskovien kanssa kristitty virittää omantuntonsa toimimaan Jumalan sanan mukaan. ”Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.” (Ps. 119:105) Se näyttää kristitylle, miten elämän teillä kuuluu kulkea.

Jumala, jolta kaikki hyvä tulee, tietää parhaiten, mikä ihmiselle on hyvää. ”Hän on ilmoittanut sinulle, ihminen, mikä hyvä on; ja mitä muuta Herra sinulta vaatii, kuin että teet sitä, mikä oikein on, rakastat laupeutta ja vaellat nöyrästi Jumalasi edessä?” (Miika 6:8) Jumalan laki on mittatikku, johon kristitty vertaa omia moraalikäsitystensä. Näin hän oppii tuntemaan ja tietämään, mikä on oikein Jumalan silmissä.

Jumalan laki ja yhteiskunnassa vallitseva moraalit saattavat erota toisistaan rajusti. Kristityt elävät nyky-Suomessa tilanteessa, jossa he edustavat vähemmistöä. Raamattu kehottaa uskovia: ”Älkääkää mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.” (Room. 12:2) Jumalan sanaan juurtuessaan kristitty kasvaa arvioimaan,

mikä on oikein ja hänen tahtonsa mukaista. Jumalan sana määrää suhtautumisen ympäristön moraalikäsitteisiin. Se kertoo, mikä niissä on oikeaa ja mikä hylättävää.

Kirkko, uskovien yhteys, auttaa tässä. Kristittykin voi erehtyä. Toiset uskovat voivat ohjata meitä Jumalan sanalla ja auttaa oikeaan. Erityisesti seurakunnan paimenten tehtävänä on opettaa laumalleen Jumalan tahto hänen sanansa mukaisesti. Uskovien yhteys on tärkeää siksikin, että vaikka kristitty tietää, mikä on oikein, hän saattaa silti tahtomattaankin omaksua vääriä tapoja tai arvoja. ”Älkää eksykö. Huono seura hyvät tavat turmelee.” (1 Kor. 15:33) Toisten uskovien seura auttaa kasvamaan yhdessä kristilliseen elämäntapaan.

Kristitty perhe on myös uskovien yhteisö, jossa Jumalan sana ohjaa omiatuntoja. Vanhemmilla on suuri vastuu lastensa kasvattamisesta. Kodissa omaksutut arvot antavat pohjan kohdata tämän ajan haasteet. Jos lapsi ei opi kotoaan Jumalan sanaa, hän omaksuu ympäristönsä arvomaailman.

Ilman Jumalan armoa meillä voi olla tietoa oikeasta ja väärästä, mutta emme voi elää sitä todeksi kristillisellä tavalla. Kun todistamme maailmalle kristillisestä moraalikäsitteestä, me samalla kutsumme ihmisiä Jumalan rakkauten yhteyteen, uskomaan Kristukseen, että he voisivat itsekin alkaa elää todeksi Jumalan rakkautta elämässään.

Vesa Hautala

"Minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä." Jes. 66:2

Missä Jumalan laki hylätään, siellä

Meidän aikanamme on Suomessa luovuttu laajalti Jumalan lain julistuksesta. Tämä näkyy erityisesti kansankirkossa, jossa ei kovin mielellään sanota mistään tietystä asiasta, että se on syntiä. Hyvä esimerkki tästä on arkkipiispa Kari Mäkisen hiljattainen haastattelu radiossa. Kun häneltä kysyttiin, mitä mieltä hän on synnistä, hän oli hyvin haluton sanomaan mitään tiettyä asiaa tai käyttäytymistä synniksi. Armosta kirkossa kyllä puhutaan paljon, mutta usein hyvin epämääräisessä merkityksessä. Monesti armo tarkoittaa kansankirkon julistuksessa käytännössä sitä, että kristitty saa elää miten tahansa. Usein armo typistyy tarkoittamaan esimerkiksi suvaitsevaisuutta tai ”lähimmäisen rinnalla kulkemista” ynnä muuta sellaista. Tällaisessa ajattelussa armolla ei enää ole juurikaan tekemistä sen kanssa, mitä Raamatun käyttämä sana armo tarkoittaa.

Uskollinen, luterilainen pastori C.F.W. Walther on kuitenkin aivan oikein todennut erinomaisessa kirjassaan *Laki ja evankeliumi* näin: ”Neljänneksi ei Jumalan sana jaeta oikein, jos julistetaan lakia syntiensä tähden kauhistuneille tai evankeliumia suruttomille.” (Teesi VIII) *Evankeliumia eli sanomaa syntien anteeksiantamuksesta* ei

tulisi julistaa niille, jotka eivät tunnusta olevansa syntisiä ja jotka eivät kadu syntejään. (Toki julkisessa tilanteessa, kuten saarnassa, tulee julistaa sekä lakia että evankeliumia, mutta niin, ettei laki kauhista katuvaa, eikä evankeliumi lohduta katumatonta.) Jos joku ei tajua olevansa syntinen, niin ei hänelle silloin kelpaa syntien anteeksiantamukseen. Jos joku ei ymmärrä olevansa sairas, miksi hän suostuisi ottamaan lääkettä?

Niinpä, kun Jumalan lain julistus hylätään, eivät ihmiset enää ymmärrä olevansa Jumalan edessä kadotettuja syntisiä. Tällöin heille ei voi enää julistaa todellista evankeliumiakaan. Sillä kun ei enää ole syntiä, katoaa syntien anteeksiantamukseltakin merkitys. Näin ihmiset eivät enää voi omistaa uskolla itselleen syntien anteeksiantamusta. Näin lain julistuksesta luopuminen johtaa suoraan siihen, että myös todellinen evankeliumi riistetään pois ihmisten käsistä. Tässä ei ole kyse mistään pikkuasioista, vaan tällainen Jumalan laista luopuminen johtaa ihmisiä lopulta iankaikkiseen kadotukseen.

Tästä hyvä ja ajankohtainen esimerkki on monen piispan ja pastorin suhtautuminen homoseksuaalisuuteen. Kun ei uskalleta tai haluta sanoa, että homoseksuaaliset

ei ole todellista evankeliumiakaan

suhteet ovat syntiä Jumalan edessä, niin silloin ne ihmiset, jotka tällaisessa synnissä elävät, eivät tule Jumalan lain tuomitsemiksi eivätkä ymmärrä olevansa matkalla kadotukseen. He elävät huolettomina synnissään, tajuamatta tilaansa. Kun kansankirkossa monet eivät suostu julistamaan esimerkiksi tällaisessa synnissä elävälle lakia, niin silloin heiltä riistetään myös todellinen evankeliumi. Jos he tulisivat Jumalan lain tuomitsemiksi, he ymmärtäisivät tilansa Jumalan edessä ja voisivat tunnustaa syntinsä Jumalalle ja saada näin syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Samalla tavoin kansankirkko ei suostu julistamaan lakia esimerkiksi avoliitossa eläville tai niille, jotka ovat ylipäänsä sukupuoliyhteydessä ennen avioliittoa. Näin heiltäkin riistetään mahdollisuus kuulla myös autuaaksi tekevä evankeliumi.

Apostoli Paavali kirjoittaa lain merkityksestä näin: ”Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto.” (Room. 3:19–20) Lain tarkoitus on

osoittaa kaikille ihmisille, että he ovat syyllisiä Jumalan edessä. Rukoilkaamme Jumalaa, että meidän kirkossamme voisi aina kuulua lain julistus sen koko ankaruudessaan. Ainoastaan silloin voimme olla hedelmällistä maaperää myös suloisen evankeliumin julistukselle. Silloin evankeliumin julistus todella synnyttää meissä uskoa ja vahvistaa ja ylläpitää sitä. Silloin meille kelpaa tämä sanoma Jeesuksesta, joka on meidän syntiemme sovitus: ”Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vaille ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit jumalallisesa kärsivällisyydessään, osoittaaksensa vanhurskauttaan nykyajassa, sitä, että hän itse on vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen.” (Room. 3:21–26)

Dani Puolimatka

Hurskaan elämän siunaus

Raamattu sanoo Jumalan sanaa tutkivan ja siinä pysyvän elämästä: ”Hän on niin kuin istutettu puu vesiojain tykönä, joka antaa hedelmänsä ajallaan ja jonka lehti ei lakastu; ja kaikki, mitä hän tekee, menestyy.” (Ps. 1:3) Hurskaasta, Jumalan sanan mukaisesta elämästä, on siunauksensa ihmiselle itselleen ja myös toisille.

Jumalan käskyt ja hänen säättämiensä elämän järjestykset ovat järkähtämättömät. Siunaus, jonka Jumala käskyjensä ja luomisjärjestyksen välityksellä antaa, kestää niin kauan kuin maailma pysyy. Näin Jumalan sanan kuulemisen ja siihen pitäytymisen merkitys tuo siunauksensa koko elämään. Sielu saa ravinnon evankeliumista, ja uskova voi ottaa koetuksetkin vastaan Jumalan kädestä, hänen siunauksensa luottaen.

Esivallan suojaava vaikutus varjelee koko tämän maailman ajan. ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi” -käskyn noudattaminen antaa suojan ja ohjaa elämää oikeaan niin yksityisen ihmisen, perheen, suvun kuin koko yhteiskunnan kannalta. Kuudennen käskyn mukainen kilvoittelu ohjaa ja varjelee nuorten elämää, ja suojaaa aviopuolisoihin heidän vanhuuteensa saakka. Muut lähimmäisen kohtelemista ohjaavat käskyt samoin opettavat toimimaan oikein. Tällaisesta elämästä on siunauksensa siinä mielessä, että näin ihminen

kulkee Jumalan käskyjen tietä, jolloin Jumalan sana on hänen jalkojensa lamppu.

Hurskaan elämän siunaus toteutuu maailmassa vajavuuden ja synnin keskellä. Tämä maailma kulkee kohti loppuaan, ja paha saa entistä enemmän valtaa. Kuitenkin niin kuin evankeliumin saarna kaikille kansoille (Matt. 24:14) toteutuu vääristä profeetoista huolimatta ja samaan aikaan kuin harhaopit voimistuvat, samoin hurskaan elämänkin siunaus toteutuu huolimatta siitä, että maailma samaan aikaan entistä voimakkaammin halveksii Jumalan säättämiä järjestyksiä.

Hurskaan elämän siunausta ajatella on muistettava, että kysymys on eri asiasta kuin ns. menestysteologian opetuksesta, jonka mukaan uskovan ajalliset vaiheet aina sujuisivat ulkonaisestikin hyvin. Ei niin, vaan uskova voi kokea suurta vaivaa ja ajallista hätää, mutta kuitenkin hän on Jumalan siunaama. Ovathan uskovan kerskauksia myös ahdistukset. Toiseksi hurskaan elämän siunausta ei pidä käsittää niin, että teot olisivat tie autuuteen. Jumalan sanan mukaan kilvoittelevankin elämässä on puutteita, eikä hän teoillaan voi täyttää Jumalan lakia. Siksi uskovan turva on yksi Jumalan armo Kristuksessa, joka myös on hurskaan elämän perusta.

Kimmo Närhi

Tarvitsemme terävää lakia lihalle, mutta ihanaa evankeliumia sielulle

On usein kysytty: Tarvitseeko kristitty eli uskova Jumalan lakia elääkseen kristillisesti ja mikä on Jumalan lain tarkoitus kristityille? Minusta on kaksi vastakkaista virhettä näihin kysymyksiin vastattaessa. Näitä virheitä on tehty toistuvasti vuosisatojen aikana. Toisaalta on niitä, jotka päätyvät lakimaisuuteen, joka johtaa ihmisen elämään lain voimalla ja sen motivoimana. Pidä mielessäsi, että laki ensiksi ilmoittaa synnin ja kadotustuomion näille ihmisille, sitten evankeliumi pelastaa heidät, mutta sitten he kääntyvät lakiin toivon ja voitollisen elämän lähteenä ja siihen innostajana. Sen sijaan, että he johtaisivat evankeliumista elämänsä ja uskon varmuutensa ja sen, mitä he ovat, he suuntaavat päähuomiensa takaisin lakiin. Toisaalta on myös antinomisteja eli lain vastustajia, jotka erehtyvät siirtämällä lain kokonaan pois kristityn elämästä. Tämä johtaa laittomuuteen ja hengelliseen tylsyyteen. Tahallinen, häpeämätön synnillinen elämäntyö hylkää ja kieltää kaiken, mitä varten Kristuksen risti on.

Tietysti nämä molemmat erehdykset löytyvät jokaisen kristityn syntisestä luonnosta, vanhasta ihmisestä, joka pysyy meissä vielä kääntymyksen jälkeen. Itse asiassa syntisestä luonnosta tulee pahan isäntä (Matt. 15:19). Niinpä kristityssäkin, hänen syntisessä luonnossaan, on lakimai-

nen fariseus. Siinä on lakia vastustava antinomisti, joka ei elä Sanan mukaan, vaan oman sydämensä mukaan. Siinä on syntiä rakastava vanha ihminen. Siitä syystä emme voi olla kokonaan ilman syntiä, koska me uskovat yhä olemme tässä ruumiissa. Sen seurauksena me koemme olevamme taistelussa syntisen luontomme kanssa. Syntinen luonto taistelee Henkeä vastaan. Niinpä me kristityt tarvitsemme lakia, joka herättää meissä Jumalan pelkäämistä. Se nuhtelee synnistä, mutta ei tapa sitä. Se paljastaa synnin, mutta ei ilmoita Jumalan anteeksiantamusta. Se palvelee myös oikean elämän oppaana, mutta ei anna voimaa elää oikein. Me tarvitsemme yhä lakia kauhistamaan meissä olevaa itsevarmaa syntistä, mutta laki ei uudista sydäntämme eikä saa aikaan rakkautta Jumalaan ja lähimmäisiimme. Parhaimillaankin se saa aikaan vain pakonalaista kuuliaisuutta.

Laki on hengellinen. Siksi sen täyttäminen vaatii koko persoonan: ajatukset, sanat, ja teot. Lain mukaan vain sellainen, joka on täyttänyt sen todellisessa hengellisessä merkityksessä, myös sen ankarimmat vaatimuksen, on vanhurskas Jumalan edessä. Jumala kieltää poikkeuksetta kaikki synnit. "Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppä kaikissa kohdin." (Jaak. 2:10) Kris-

tittyinä olemme täysin vanhurskaita ja vanhurskaiksi julistettuja Jumalan edessä Kristuksen ansion kautta, hänen ristin kärsimyksensä ja kuolemansa kautta, mikä on tapahtunut meidän edestämme.. Olemme todella pyhiä! Mutta olemme myös syntisiä. Tarvitsemme lakia osoittamaan, että tarvitsemme jatkuvasti Kristusta elämämme jokaisena päivänä ja hetkenä eläessämme tässä langenneessa maailmassa.

Laki valmistaa meitä Kristukselle. Se osoittaa tarpeemme. Ikävä kyllä monet pitävät itseään riittävän hyvinä ja vanhurskaina. Jos he eivät näe elämässään mitään erityistä suurta syntiä, niin kaikki on heidän mielestään kunnossa. Mutta kristittykin tarvitsee Jumalan lain tinkimättömiä ja ankarimpiakin syytöksiä ja ilmaisemaan ne hänelle. Hän tarvitsee niitä yhtä paljon kuin suuri julkisyntinen. Jumala ei suhtaudu

syntiin kevyesti, ei edes silloin, kun kristitty tekee syntiä.

Kääntymyksessä Jumalan sanan voimasta kasteemme lahjana saamme uudestisyntymisen. Pääsemme tuntemaan Jumalan sanan ja pitäytymään siihen. Sana kostuu sekä laista että evankeliumista. Evankeliumi luo uuden ja halukkaan kuuliaisuuden eläessämme uskosta. Kristittyinä kuitenkin tiedämme, ettei vanha ihmistemme ole se, mitä haluamme kuunnella. Niin käytämme lakia "oikein", kuten Paavali sanoo. Emme sen vuoksi, että pelastuisimme, vaan siksi, että olemme pelastettuja. Tunnollinen kuuliaisuus miellyttää Jumalaa, mutta se ei ole helppoa. Mikään ei ole niin kiduttavaa kuin irtautuminen synnistä ja syntisen luontomme kuolettaminen. Siitä huolimatta meidän tulee tottua tottelemaan.

Eräs ensimmäisiä asioita, joita opin teologisessa korkeakoulussa, oli latinaa ja kuului: "Laki tappaa syntisen, mutta ei syntiä, evankeliumi tappaa synnin, mutta ei syntistä." Miten lujia sanoja! Sana evankeliumi ei tarkoita mitään muuta kuin Jumalan armon julistusta, jonka Kristus on ansainnut ja hankkinut kuolemallaan.

Evankeliumi ei ole myöskään lakikirja, joka sisältää monia hyviä opetuksia, kuten on joskus ajateltu. Se ei käske meitä tekemään hyviä tekoja tullaksemme hyväksi, vaan se julistaa meille Jumalan armon, joka on annettu meille vapaasti ilman ansioitamme. Se kertoo siitä, kuinka Kristus toimi meidän edustajanamme. Hän maksoi syntivelkamme ja pyyhki sen pois, niin että meistä voi tulla uskovia ja siunattuja hänen työnsä kautta.

Kun suuttumus, viha, kärsimättömyys, seksuaalinen halu, suru tai muut syntisen luonnon himot rajusti hyökkäävät meitä vastaan, emme voi päästä näistä himoista irti omin voimin, vaikka kuinka tahtoisimme. Mitä meidän tulisi tehdä? Tulisiko meidän tulla epätoivoisiksi. Ei.

Meidän tulisi sanoa: "Syntinen luontoni taistelee nyt Henkeä vastaan. Raivotkoon niin kauan kuin haluaa. Minä en sille antaudu. Vaan minä elän Hengestä hänen johtamana, niin etten tyydytä syntisen luontoni haluja. Jos näin teen, olen vapaa laista. Se syyttää ja pelottelee minua, mutta turhaan... Syntisen luonnon mikään syyttely ja raivo ei voi loukata ja tuomita sinua, koska sinä seuraat Henkeä etkä antaudu syntiselle luonnollesi tai tyydytä sen haluja. Siksi tämä on ainoa lääke. Kun tunnemme syntisen luontomme yllyttävän meitä syntiin, meidän tulee tarttua Hengen miekkaan – se on pelastuksen sanaan." (Marti Luther)

Vain kristitty voi todella hyväksyä lain tuomion synneistään, mutta sen sijaan, että hän turvaisi lakiin tai hylkäisi sen, hän yksin luottaa evankeliumiin, joka antaa hänelle voiman alistaa ja voittaa synnin. Rukouksen ja Pyhän Raamatun mietiskelyn kautta kristitty, sinä ja minä, saa uskossa omakseen sen voiton, jonka Kristus on ansainnut meitä varten. Näemme, että tarvitsemme lakia yhä enemmän ja enemmän, mutta sitäkin enemmän tarvitsemme Kristusta. Tarvitsemme luottamusta evankeliumiin, joka antaa meille sen, mikä on meidän vapaasti, ilmaiseksi ja yksin Jumalan armosta.

Edward Brockwell

Oikea lähimmäisenrakkaus noudattaa Jumalan käskyjä

”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”. Tämä käsky ilmaisee lyhyesti, miten meidän ihmisten pitää kohdella toisiamme. Joskus se kuitenkin asetetaan Jumalan muita käskyjä vastaan.

Vastakkainasettelu on vääriä. Kristillistä lähimmäisenrakkautta ohjaavat Jumalan käskyt. Ne kuvaavat, mikä todella on hyvää ja oikeaa toimintaa. Ne ohjaavat rakastamaan niin kuin Jumala rakastaa. Niihin sisältyvät kaikki Raamatun käskyt, jotka ovat voimassa Uudessa Liitossa. Jumalan käskyt eivät ole satunnaisia kieltoja, vaan ne heijastavat sitä, millainen Jumala itse on. Siksi niitä ei voi sivuuttaa, jos tahtoo toteuttaa kristillistä lähimmäisenrakkautta.

Jumalan käskyt liittyvät olennaisesti yhteen sen kanssa, millaiseksi Jumala on luonut maailman ja ihmisen. Ihmiselämä on luotu eletäväksi niiden mukaan. Jumalan käskyjä voi pitää eräänlaisena ihmisen käyttöohjeena. Tähän viittaa sekin, että kaikissa kulttuureissa tunnetaan jonkinlainen versio Kymmenen käskyn toisen taulun käskyistä. Ilman niitä ihmiselämä ei yksinkertaisesti onnistu.

Jumalan käskyistä poikkeaminen voi näyttää rakkaudelta, mutta todellisuudessa se ei voi olla sitä. Se nimittäin vie ihmistä aina kauemmas Jumalasta, jonka tunteminen on ihmisen korkein hyvä. Synnin tekeminen tuottaa syvimmän mahdollisen haitan ja vaurion, koska se särkee ihmisen suhteen Jumalaan. Synnin hyväksyminen rakkauden varjolla ei ole lähimmäisen todelliseksi parhaaksi.

Kristitty ei voi ohittaa Jumalan käskyjä myöskään siksi, että lähimmäisen rakastaminen ja rakkaus Jumalaan kuuluvat uskossamme erottamattomasti yhteen. Toista ei voi olla ilman toista. Pohjimmiltaan kaikki rakkaus on peräisin Jumalalta. Hän on Rakkaus. Jumala rakasti maailmaa antamalla ainokaisen Poikansa pelastamaan meitä. (Joh. 3.16) Tästä pelastavasta rakkaudesta osallisina me alamme rakastaa Jumalaa – ja ”rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä.” (1 Joh. 5:3) Samasta lähteestä, Jumalan pelastavasta rakkaudesta, virtaa myös kristillinen lähimmäisenrakkaus. ”Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä.” (1 Joh. 4:19) Siksi rakkaus lähimmäiseen ja Jumalan käskyjen noudattaminen eivät voi olla ristiriidassa.

Kehotus kristilliseen lähimmäisenrakkauteen ei ole vain kehotus noudattaa yleisiä hyvän elämän periaatteita. Sen kanssa kuuluu erottamattomasti yhteen kutsu Jumalan rakkauden yhteyteen. Se on kutsu omistamaan uskolla Jumalan pelastava rakkaus Kristuksessa ja elämään sen voimalla uutta elämää hänessä.

Vesa Hautala

Onko suola käynyt mauttomaksi?

Mihin ajan hengen seuraaminen johtaa?

Kun Kristus valmisti apostoleja virkaansa, hän sanoi: ”Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi?” (Matt. 5:13) Apostolin viran ja sen jatkumon pastorin viran kautta Jumala saarnauttaa sanansa maailmalle. Jumalan sana on lakia ja evankeliumia. Lain sana osoittaa jokaisen syntiseksi Jumalan edessä. Evankeliumin sana vapauttaa omantunnon tuomalla sille Kristuksen turvaksi. Samalla evankeliumi osoittaa kaikki ihmispyrkimykset autuuden saamiseksi vääriksi. Tällaisena oikea saarna vastustaa ihmiseen perustuvaa uskonnollisuutta ja hyökkää ajan henkeä vastaan. Ajan hengen seuraaminen johtaa ihmisen hänen omien pettävien ajatustensa varaan. Tämä näkyy sitten eri tavoin kristillisen opin ja elämän alueella. Käsittelemme alla kahta tärkeää näkökohtaa.

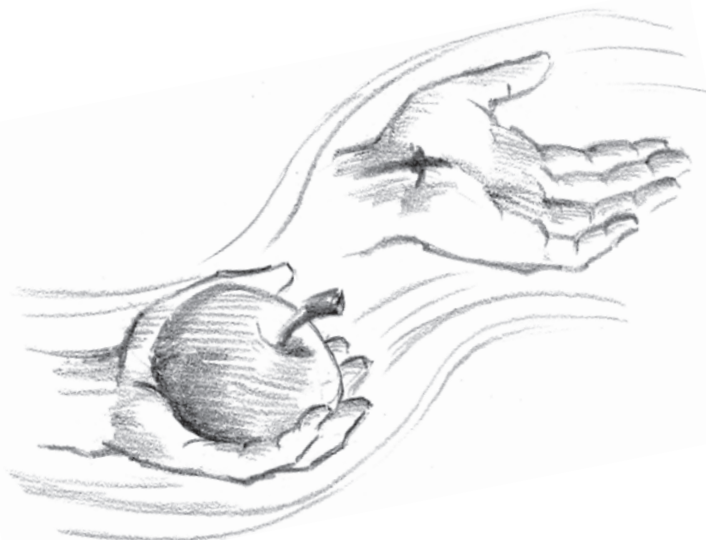
Avioliitto ja jälkeläisten saaminen

Jumala asetti avioliiton puolisoiden onneksi ja suvun jatkamisen tavaksi. Tämän mukaisesti virsikirjassa vuodelta 1701 avioliittovirren alussa sanotaan: ”Jumala asetti aviokäskyn siikiöitten siittämyksi.” (VK 1701 324:1) Näistä sanoista käy ilmi asia, jota nyt

on tarve erityisesti korostaa: Jumala asetti avioliiton miehen ja naisen väliseksi liitoksi. Tämän liiton luonnollinen seuraus useimmissa tapauksissa on jälkeläisten saaminen.

Avioliitto on hyvin monessa mielessä nykyaikana hyökkäyksen kohteena. Avioliittoon menemistä pidetään entistä vähemmän kunniaissa, mikä näkyy avosuhteiden yleistymisenä. Avioliiton pysyvyyttä ei nykypäivänä arvosteta entiseen tapaan, minkä seurauksena avioeroja on paljon. Toistaiseksi uusin, koko läntistä maailmaa koskeva hyökkäys avioliittoa kohtaan pyrkii muuttamaan avioliiton miehen ja naisen välisestä liitosta joksikin muuksi. On perusteltua arvioida, että muutosprosessi on saanut alkunsa jo kauan sitten siitä, että jälkeläisten saamista avioliiton seurauksena on pidetty entistä vähemmässä arvossa.

Kun lähes 75 vuotta sitten talvisodan jälkeen alueluovutusten edessä jouduttiin vakavasti arvioimaan ajan hengen vaikutuksia, pastori Kauko Valve kirjoitti: ”Yhtenä syynä sotamme tulokseen on mainittu myös se, että olemme kovin pieni kansa. On tunnustettava, että tähän pienuuteen on kansamme itsekänsä osaksi syytä. Sen keskuudessa jo kauan harjoitettu lapsirajoitus ja lapsirikkauden vainoaminen on varmaan jo vaikuttanut kansamme

kasvua heikentäen... Kansamme tulevaisuuden nimessä on toivottava, että terve ja luonnollinen käsitys ihmiselämän vakavista velvollisuuksista ja menestymisen ehdoista saisi määrävallan kansamme elämässä.” (Luterilainen 1940, s. 10).

Kun siis muistamme, että avioliitto on miehen ja naisen välinen liitto, on samalla tärkeää muistaa myös jälkeläisten saaminen avioliiton luonnollisena ja myönteisenä seurauksena (sikäli kuin Herra niitä suo). Jumalan sana sanoo: ”Lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anti.” (Ps. 127:3) ja: ”Kansan paljous on kuninkaan kunnia, väen vähyys ruhtinaan turmio.” (Sananl. 14:28)

Opillisen yksimielisyyden merkitys

Jumalan sana antaa suuren arvon opilliselle yksimielisyydelle ja vakavasti kehottaa seurakuntaa siihen: ”Minä kehotan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ni-

meen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.” (1 Kor. 1:10) Tämä opetus on vastakohta ihmisten valikoimiselle ja sille, että seurakunnassa sallittaisiin erilaisia oppeja.

Ajan henki pitää selviönä sitä, että seurakunnassa pitäisi sallia monenlaisia oppeja. Puhe moniäänisestä kirkosta yleensä tarkoittaa juuri tätä. Kuitenkaan periaate ”ollaan yksimielisiä siitä, että ollaan eri mieltä” ei sovellu seurakuntaan, kun on kyse opin asioista, vaan se hajottaa seurakunnan.

Jumalan sana antaa opetuksen ja esimerkin pitäytymisestä oikeaanoppiin ja sille rakentuvasta seurakunnan elämästä: ”He pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.” (Apt. 2:42) Tällä tavoin, sanansa kautta, Jumala antaa kansalleen siunauksensa.

Kimmo Närhi

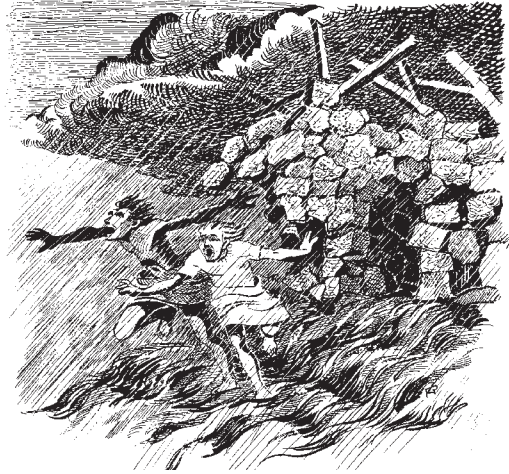
Valheelle rakennettu elämä on pettävällä hiekalla

Tutussa Matteuksen evankeliumiin perustuvassa lasten laulussa lauletaan siitä, miten tyhmä mies rakensi hiekalle talonsa ja kuinka se sortui, mutta sitten vuorostaan, kuinka viisaan miehen talo pysyi paikoillaan, koska se seisoikallioperustalla. Meitä kristittyjä kehoitetaan rakentamaan oikealle perustalle. Mutta mistä tiedämme, mikä on se perusta, jolle elämä tulee rakentaa?

On monenlaisia tontteja, joille tänä aikana kehoitetaan rakentamaan talo. Sanotaan: ”Jos uhraat aikasi ja voimasi täällä, elämäsi on mielekästä ja saat nauttia hyvistä päivistä”. On monenlaista perustaa, jonka varaan rakennetaan. Monet sanovat, että kaikki perustat ovat yhtä hyviä ja jokaisen pitää itse päättää, mikä sopii hänelle. Joku voi kokea hyvän maineen aikaansaamisen olennaiseksi. Hän haluaa, että hänet muistetaan kuolemansakin jälkeen ja niin hän uhraa elämänsä siihen, että hän tekee itselleen nimeä. Toinen ajattelee, että elämällä ei ole syvempää merkitystä ja siksi hän pyr-

kii täyttämään elämänsä nautinnoilla. Hän haluaa viettää elämänsä haalien mielenkiintoisia kokemuksia ja nauttinnonhetkiä, jotta tuntuisi siltä, että on elänyt yltäkülläisen elämän. Vielä kolmas himoitsee omaisuutta. Hän pyrkii saamaan itselleen mahdollisimman paljon maallista mammonaa ja tekemään hyviä sijoituksia kartuttaakseen varojaan. Hän saa omistamisesta kokemuksen siitä, että hänen elämänsä olisi hänen käsissään. Väitetään, että kaikille näille perustoille rakentaminen tekisi elämästä onnellista ja mielekäästä. Se on kuitenkin suurta valhetta.

Hyvä maine ei ole ongelma. Jumalan lain mukaiset nautinnot eivät ole syntiä eikä rahakaan ole itsessään pahaa. Ongelma on se, jos niiden varaan rakennetaan elämä. On syntiä, jos elämä pyörii näiden ympärillä eikä sitä ole rakennettu vankalle kallioperustalle. Kuoleman koittaessa kaikki katoava, minkä varaan on rakennettu, menettää merkityksensä, kun joutuu elävän Jumalan käsiin. Silloin kaikki

hiekalle rakennettu sortuu. Havahduttavan esimerkin tästä löydämme Luukaan evankeliumin miehestä, joka oli suurentanut aittojaan, jotta saisi mahduttettua kaiken keräämänsä viljan niihin, mutta joka sitten varallisuutensa huipulla sai kuulla Herran suusta: ”Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut? Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.” (Luuk. 12:20–21).

Jeesus sanoo: ”Jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, on verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi.” (Matt. 7:24). Kun elämämme on Jumalan sanan varassa, se on oikealla perustalla. Jumalan sanan keskuksena on ristiinnaulittu Kristus. Sana ilmoittaa meille Jumalan, joka antoi Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Tämän sanoman varaan on turvallista rakentaa koko elämä, koska se ei horju eikä muutu. Kun suhde Jumalaan voi hyvin, kaikkein tärkein asia on kunnos-

sa. Samalla Jumalan sana antaa meille ohjeita käytännölliseen elämään ohjaten jalkamme siinäkin oikealle tielle ja niin vaelluksemme suuntakaan ei ole ihmisten muuttuvien mielipiteiden varassa, vaan Jumalan tahdon.

Elämä, joka on rakennettu pettävälle hiekalle, voi olla nautinnollista jonkin aikaa, mutta se on lopulta epätydyttävää ja myös tuhoisaa lähimmäisen kannalta. Tuollainen elämähän on hyvin itsekeskeistä. Kallioperustalle rakentavan toivo on taas toisessa maailmassa. Tässä maailmassa hän tekee lähimmäiselleen hyvää, koska taivaallisen Isän tahto on hänelle rakas ja hän haluaa sydämestään rakastaa, koska häntä on rakastettu ensin. Hän ottaa myös kiitoksella vastaan kaikki ne hyvät lahjat, joita Jumala hänelle uskoo, vaikka hän ei rakennakaan niiden varaan. Tällainen antoisa, rakaudellinen ja iloinen elämä voi olla kullakin meistä, kun rakennamme Jeesus-kalliolle, kun rakennamme Jumalan sanan varaan.

Mika Bergman

"Mieheksi ja naiseksi hän loi heidät"

Pari kuukautta sitten läpimennyt sukupuolineutraali avioliittolaki kertoo, että maassamme ymmärrys siitä, että miehet ja naiset ovat erilaisia ja että kummallakin on Jumalan uskomat erityiset kutsumukset, on pahasti hämärtynyt. Uuden avioliittolain taustalla on oletus, että sukupuolella ei ole väliä lasten kasvatuksessa. Sukupuolten erojen nähdään kaventuvan vain fyysisiin eroihin. Raamattu opettaa kuitenkin miehen ja naisen todellista erilaisuutta. Siksi haluan tässä yhteydessä tuoda joitain näkökulmia esille siitä, mitä Jumalan sana sanoo mieheyteen ja naiseuteen liittyen. On tärkeää, että kasvamme itse näiden asioiden ymmärtämisessä ja opetamme myös lapsia tuntemaan Jumalan tahdon tätä aihepiiriä koskien. Se on nyt luovuttamattoman tärkeää, kun altistumme jatkuvasti uskomusmaailmalle, joka on kristillisen uskon vastainen.

Kuudentena päivänä Jumala loi ihmisen. Jumala loi ensin miehen, mutta kun tämä oli onneton yksin, Jumala loi hänelle kumppanin, naisen. Luomisjärjestys on perusteena miehen ja naisen erilaisuudelle ja sillä on vaikutus siihen, millä paikalla miehen ja naisen tulee toimia elämässään. Apostoli Paavali käyttää sitä perusteenaan, kun hän opettaa, ettei naisen tule opettaa miehelle julkisesti Jumalan sanaa eikä vallita häntä (1 Tim. 2:12–13). Miehelle Jumala on antanut tehtäväksi johtamisen niin pitkälle kuin luomisjärjestys ylettyy, eli koko elämään. Tämän takia meillä on vain miespastoreita ja vain miehillä puhe- ja äänioikeus siellä, missä seurakuntaa johdetaan, eli seurakunnankokouksissa. Johtamistehtävään Paavali asettaa miehille esikuvaksi Kristuksen uhrautuvan rakkauden. Johtamisen ei tule koskaan olla hirmuvaltaa, vaan sen tulee koko ajan etsiä sitä, mikä on toiselle parhaaksi. Miehen tulee luopua kaikestaan erityisesti perheensä hyväksi. Tämän takia miehellä on vastuu perheen elatuksesta ja siksi hänen työalueensa on suuntautunut yleensä kodin ulkopuolelle. Samalla hän kuitenkin kantaa ensisijaisen vastuun perheen hengellisestä kasvattamisesta luterilaiseen uskoon (Ef. 6:4). Mieheltä vaaditaan siis hyvin paljon, enemmän kuin naiselta ja jos mies laiminlyö tehtävänsä, sillä on negatiivinen vaikutus hänen omaan hengelliseen elämäänsä (1 Piet. 3:7). Siitä jumalattomuudesta, joka nykyään vallitsee, miehet saavat kantaa suuren vastuun. Esimerkiksi vallitsevan seksuaalisen holtittomuuden takana on se, että miehille sallittiin sukupuolimoraaliin liittyviä vapauksia, joita naisille ei aluksi suotu. Ennen pitkää naiset alkoivat vaatia samoja ”oikeuksia” itselleen. Tällaisen ehkäisemiseksi on välttämätöntä, että miehet kilvoittelevat ollakseen Kristuksen kaltaisia johtamisessaan.

Raamattu ohjaa naisenkin elämää monessa kohdin. Se korostaa esimerkiksi sitä, että naisen tulee olla alamainen miehelleen. Sana ”alamainen” kuulostaa nykyihmisen korvissa kovin pahalta, mutta Raamatussa sanalla ei ole negatiivista kaikua. Kun kuulemme tuon sanan, mieliimme tulisi tulla ennen kaikkea Kristus, joka oli alamainen Isälleen. Alamaisuus ei tarkoita sitä, ettei asioista voisi sanoa omaa mielipidettään tai sopia yhdessä (1 Kor. 7:5), mutta se tarkoittaa kunnioitusta miestä ja tämän päätöksiä kohtaan (Ef. 5:24,33). Jumalan sana korostaa myös naisen merkitystä kodille, kun se sanoo, että nuorten naisten tulee olla kotinsa hyvin hoitavia (Tiit. 2:5). Jos Jumala suo avioparille lapsia, naisen tulee olla omistautunut lapsista huolenpitämiselle. Tätä voidaan pitää nykyään naisista halventavana ikään kuin naisesta ei olisi muuhun, mutta meidän tulisi luopua tällaisesta pakanallisesta mielenlaadusta ja ihmetellä sitä äärettömän suurta kutsumusta, joka naiselle on annettu: hän saa tuoda maailmaan uutta elämää ja olla lapsen kehityksen kannalta tärkein henkilö. Tämä ei tarkoita sitä, ettei nainen voisi tehdä kodin ulkopuolisia töitä – löytyyhän Raamatusta jopa esimerkkejä tästä (Sananl. 31:24, Apt. 16:14)! Ennen siihen ryhtymistä tulee kuitenkin miettiä, miten se, mitä Jumala sanassaan käskää kodin hyvin hoitamiseen liittyen, toteutuu, jos menee työelämään mukaan. Toinenhan näistä asioista on Jumalan käskemä, toinen ei. Toki tänä aikana ongelma on se, että kotiäitiys voi olla taloudellisesti hankalaa. Jos siihen ei ole mahdollisuutta, sen tulisi olla risti eikä iloinen asia. Työtä etsiessään naisen on tärkeää pitää mielessä luomisjärjestys ja etsiä sellainen kutsumus, jossa hän voi toimia hyvällä omallatunnolla.

Kristillistä elämää tulee leimata se, että se ei ole ensisijaisesti omien halujen toteuttamista, vaan toisten palvelemista. Mies, joka tekee työtä, hoitaa kutsumustaan lähimmäistensä parhaaksi ja sen tähden, että hän voisi elättää perheensä. Nainen, joka pitää huolta lapsista kotona, uhrautuu myös perheen puolesta hyvin suurella määrällä. Kummatkin puhaltavat yhteen hiileen ja luopuvat omastaan perheen hyväksi. Miehen ja naisen erilaisuus ja erilaiset kutsumukset täydentävät toisiaan. Näkökulma on siis perhe- eikä yksilökeskeinen. Nykyään yksi perustava ongelma on se, että miehen ja naisen suhdetta katsotaan leimallisesti valtataistelun ja omien oikeuksien näkökulmasta. Karkeimmillaan itsekeskeinen ajattelutapa näkyy siinä, että lapsesta on tehty vanhempien oikeus. Olkoon tällainen mielenlaatu kaukana meistä! Ammentakaamme armonvälineistä sitä epäitsekästä rakkautta, jota meillä Aadamin lapsilla ei luonnostaan ole. Seuratkaamme Vapahtajamme antamaa rakkauden esikuvaa omissa kutsumuksissamme!

Mika Bergman

Käsky "Älä tapa!" koskee myös kohdussa olevia

Eräs syvällisimpiä ja sääliä herättävimpiä tekstejä, joka koskee Jumalan antamaa elämän lahjaa, on Pyhässä Raamatussa profeetta Jeremialle tullut Heran sana: "Jo ennen kuin minä valmistin sinut äidin kohdussa, minä sinut tunsin, ja ennen kuin sinä äidistä synnyit, minä sinut pyhitin." Sellainen on myös Ps. 139:13–16: "Sillä sinä olet luonut minun munaskuuni, sinä kudoit minut kokoon äitini kohdussa. Minä kiitän sinua siitä, että olen tehty ylen ihmeellisesti; ihmeelliset ovat sinun tekosi, sen minun sieluni kyllä tietää. Minun luuni eivät olleet sinulta salatut, kun minut salassa valmistettiin, kun minut taiten tehtiin maan syvyyksissä. Sinun silmäsi näkivät minut jo idussani. Minun päiväni olivat määrättyt ja kirjoitetut kaikki sinun kirjaasi, ennen kuin ainoakaan niistä oli tullut."

Tässä me iloitsemme ja kiitämme Jumalaa siitä, että hän "kutoi" meidät kohdussa. Hän teki meidät! Hän seurasi silmillään meitä tarkoituksella. Hän on jopa tiennyt jokaisen ihmisen elinpäivät. Todella, Jumala on Luojamme, joka rakastaen antaa henkilökohtaisesti elämän meille kaikille. Hän tekee niin isän ja äidin välityksellä.

Mutta valitettavasti Aadamin ja Eevan lankeemuksen seurauksena ihmisen on luonnoltaan lankeemuksen tilassa. Ihminen katsoo omistavansa itsensä ja olevansa itsensä ja kohtalonsa herran. Ihminen katsoo olevansa oma luojansa, joka voi antaa elämän

ja ottaa sen pois. Niinpä me painiskelemme aborttiongelman kanssa. Se on aikamme yksi merkittävimpiä moraalisia kysymyksiä. Kun tästä asiasta keskustellaan, tunteet tulevat esille hyvin voimakkaina. Tänä postmodernina aikana, jolloin suuri enemmistö ei enää pidä Jumalaa, hänen läsnäoloaan ja sanaansa ihmistä sitovana, monet katsovat abortin olevan hyvä asia. Se on heistä lääketieteellinen ihme, joka ehkäisee lapsen syntymän. Mutta mikä vielä pahempaa, abortti ei ole mitään muuta kuin syntymättömän lapsen elämän tuhoaminen, murha. Ja mikä surullista, murha on valtion laillistama.

Se, että jokin asia on laillinen, ei tee siitä moraalista, eettistä eikä oikeaa. Jumalan viides käsky on selvä: "Älä tapa." Tämä tarkoittaa Vähän katekismuksen sanoilla: "Meidän tulee pelätä ja rakastaa Jumalaa, niin ettemme vahingoita lähimmäisemme elämää emmekä tuota hänelle kärsimystä, vaan autamme ja hoivaamme häntä kaikissa elämän tarpeissa." Jumala kieltää meitä ottamasta lähimmäistämme hengiltä, ja tämä kieltö koskee aivan varmasti aborttia. Ja jos otamme sydämellemme nuo sanat, joita lainasimme Jeremialta ja psalmin kirjoittajalta, abortti on sen murhaamista, minkä Jumala on luonut. Abortti ei ole synnillinen teko vain syntymätöntä lasta kohtaan, vaan se on synty Jumalaa vastaan. Elossa olevat, mutta vielä syntymättömät, ovat Jumalan silmissä persoonallisia

olentoja sikiämisestä lähtien. Niillä on sievät kädet ja jalat ja ne ovat Jumalan ihmeellisesti tekemiä. Abortissa vietään ihmiseltä henki. Se ei ole ihmisen vapaasti valittavissa. Se on synty, tahallinen synnillinen toimenpide, täysin Jumalan tahdon vastainen.

Satojen vuosien ajan kristillinen kirkko on vastustanut aborttia. Mis-sourisynodin jo edesmennyt johtaja Al Barry kirjoitti: "Abortti oli yleinen muinaisessa Rooman valtakunnassa. Se tosiasia, että Jumalan Poika sikisi Marian kohdussa, oli voimakas syy kristityille arvostaa korkealle kaikkea inhimillistä elämää. Syntymätön Kristus ei ollut ainoastaan nippu soluja, vaan tosiasia itse Jumalan Poika, joka oli omaksunut ihmisluonnon pelastaakseen ja lunastaakseen ihmiset synnistä. Varhaiset kristilliset kirjoittajat tekevät selväksi, että abortti oli kauhistus ensimmäisille kristityille. He ymmärsivät näkemystensä avioliitosta, naisista ja perheestä olevan ainutlaatuisia. Eräs kirkkoisä sanoi sen osuvasti: "Hiuksia halkova ero muotoutuneen ja muotoutumattoman välillä ei meille muuta asiaa toiseksi. Kuka tahansa tahallisesti tekee abortin, on synllinen ihmisen murhaan. Alkuajoista lähtien kristillinen kirkko on vastustanut aborttia pitäen sitä lapsen ja ihmisen murhana."

Vanhempien velvollisuus on neuvoa lapsiaan, etteivät tee abortteja. Tämä ei ole kristittyjen vapaassa valinnassa. Suunnittelematon raskaus tulee kaikille asianosaisille shokkina, ja abortti saatetaan nähdä "nopeaksi ja hiljaiseksi tavaksi päästä ongelmasta, mutta sitä se ei ole. Jo olemassa olleeseen synnilliseen tilanteeseen

yhdistyy toinen synnillinen valinta. Naisella, joka harkitsee aborttia, on edessään valinta pitää lapsi tai antaa se adoptoitavaksi, joka on jalo valinta. Se näet suo lapselle, joka muuten ei saisi osakseen tarvitsemaansa rakkautta ja huolenpitoa, saada sitä perheessä, joka voi hänestä huolehtia.

Vaimo, jolla on ollut abortti, voi aluksi tuntea, että "ongelma" on ohi. Hänen kaverinsa, poikaystävä tai puoliso, voi tuntea päässeensä "irti koulusta". Mutta voi tapahtua nopeastikin tai vasta vuosia myöhemmin, että he käsittävät, mitä tosiasia ovat tehneet, että he ovat tuhonneet syntymättömän lapsensa. Tämä ehkä tapahtuu, kun he kuulevat Jumalan sanaa, kun asiaa selitetään oikein. Jumalan laki ilmoittaa heille heidän syntinsä ja he tuntevat syyllisyyttä ja ovat suuresti pahoillaan, ja kyselevät, voiko asian suhteen mitään tehdä ja onko heille lainkaan toivoa. Se, joka on tehnyt abortin, tarvitsee saada kuulla, että tästäkin synnistä Kristus on vuodattanut verensä ja että hänelle on nyt hänessä täysi ja vapaa anteeksiantamus. Tätä hänelle tulee vakuuttaa uudestaan ja uudestaan, nimittäin sitä, että Kristuksessa Jeesuksessa on täydellinen anteeksiantamus. Tällä tavoin kirkko parhaiten palvelee niitä, jotka kantavat tämän synnin taakkaa. Asiamme on nostaa langenneita. Me haluamme jatkuvasti osoittaa heidät Jeesuksen Kristuksen ristin luo ja vakuuttaa heidät täydestä ja vapaasta syntien anteeksiantamisesta, jonka Kristus on hankkinut heille kaikista heidän synneistään – aivan jokaiselle ja aivan jokaisesta synnistä!

Edward Brockwell

"Kunnioita isääsi ja äitiäsi." Vanhempien kunnioitus on murentunut.

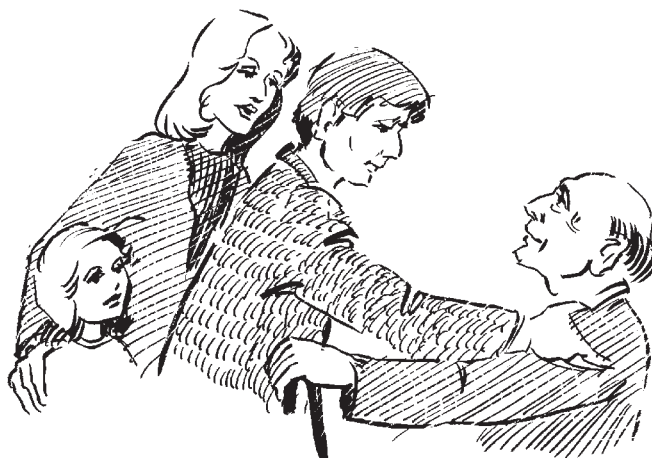
Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia...” (2. Tim. 3:2) Nämä Paavalin sanat kuvaavat hyvin Suomen tilannetta. Monessa muussa maailman maassa lapset opetetaan vielä kunnioittamaan vanhempiaan ja huolehtimaan heistä, kun he ikääntyvät. Mutta Suomessa tämä Jumalan sana näyttää laajalti unohtuneen.

Ensinnäkin tämä näkyy siinä, miten ihmiset suhtautuvat nykyään omiin vanhempiinsa. Teini-ikäiset saattavat silmääkään räpäyttämättä uhmata omia vanhempiaan ja suorastaan haukkua heitä ja esimerkiksi kiroilla heille vasten kasvoja. Toisaalta tämän käskyn karkea rikkominen ei näy ainoastaan nuorissa vaan myös vanhemmissa ihmisissä. Monet aikuiset jättävät Suomessa omat ikääntyneet vanhempansa täysin heitteille. Paavali kirjoittaa tällaisesta käytöksestä näin: ”Mutta jos joku ei pidä huolta omastaan ja varsinkin ei perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi.” (1. Tim. 5:8)

Se, että ihmiset eivät enää kunnioita vanhempiaan, heijastuu myös siihen, miten he suhtautuvat esivaltaan ja ylipäänsä auktoriteetteihin. Lapset ja nuoret eivät kunnioita esimerkiksi opettajiaan, vaan käyttäytyvät heitä kohtaan jopa paljon aggressiivisemmin ja röyhkeämmin kuin omia vanhempiaan kohtaan. Tässä lienee tosin paikkakuntakohtaisia eroja. Olen esimerkiksi kuullut, että erityisesti pääkaupunkiseudun kouluissa saattaa olla nykyään todella villiä käyttäytymistä.

Meidän ei tulisi kuitenkaan ensisijaisesti syyttää tästä lapsia ja nuoria, vaikka toki myös heillä on oma vastuu käyttäytymisestään, mutta on nimenomaan vanhempien tehtävä opettaa lapset kunnioittamaan omia vanhempiaan ja esivaltaa ja sen viranhaltijoita. Toki meidän yhteiskunnassamme, jossa auktoriteettien halveksiminen on niin yleistä, voi käydä niinkin, että lapsi oppii esimerkiksi kavereiltaan vääränlaisen käytöksen siitä huolimatta, että hänen omat vanhempansa olisivatkin opettaneet häntä elämään neljännen käskyn mukaisesti.

Se puolestaan, että monet vanhemmat eivät enää opeta lapsiaan kunnioittamaan auktoriteetteja, on suoraa seurausta siitä, että he ovat itse luopuneet Jumalasta. Jumala on asettanut vanhemmat edustamaan itseään perheessä. Vanhemmat ovat Jumalan asemassa suhteessa lapsiinsa. Mutta kun

luovutaan Jumalasta, niin kuin yhteiskunnassamme on laajalti tapahtunut, niin silloin myös luonnollisena seurauksena katoaa Jumalan asettamien auktoriteettien, kuten vanhempien ja esivallan, kunnioitus.

Meidän tulisikin kristittyinä opettaa lapsia kunnioittamaan vanhempiin ja muita auktoriteetteja. Toki on muistettava, ettei meidän tule kasvat-
taa lapsia liian ankarasti. Muistuttaahan tästä meitä myös apostoli Paavali: ”Ja te isät, älkää kiihottako lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa.” (Ef. 6:4) ja edelleen: ”Isät, älkää kiihottako lapsianne, etteivät he kävisi aroiksi.” (Kol. 3:21) Mutta lapsille tulee kuitenkin asettaa rajat ja heitä tulee opettaa elämään neljännen käskyn mukaan.

Olisi myös hyvä tuoda esiin asian positiivinen puoli, nimittäin se, että vanhemmat ja esivalta ovat Jumalan lahjoja meille. Olisi hyvä opettaa, mitä kaikkea hyvää Jumala antaa meille vanhempien, opettajien, poliisien, armeijan, maan hallinnon yms. kautta. Silloin vanhempien ja esivallan kunnioittaminen ei ole ainoastaan lain pakon sanelemaa, vaan myös kiitollisuutta Jumalan hyviä lahjoja kohtaan.

Muista myös kasvattaessasi lapsiasi se, että et itsekään ole aina kunnioittanut omia vanhempiasi, niin kuin sinun olisi pitänyt. Jumalan laki osoittaa meidät kaikki neljännen käskyn rikkojiksi. Juuri sen tähden Jeesus oli kuuliainen omille vanhemmilleen, niin kuin Raamattu sanoo: ”Ja hän lähti heidän kanssansa ja tuli Nasaretiin ja oli heille alamainen.” (Luuk. 2:51) Jeesus täytti neljännen käskyn ja koko Jumalan lain sinun puolestasi. Jeesus sovitti kaikki sinun syntisi ristillä, niin että voit saada anteeksi myös sen, että olet rikkonut neljättä käskyä vastaan. Antakoon tämä evankeliumin ilosanoma sinulle voimaa niin, että palvelet mielelläsi vanhempiasi, muistaen samalla sen, että Jeesuksen veri peittää sinun tekojesi puutteellisuuden. Silloin voit palvella vanhempiasi iloisella ja kiitollisella mielellä.

Dani Puolimatka

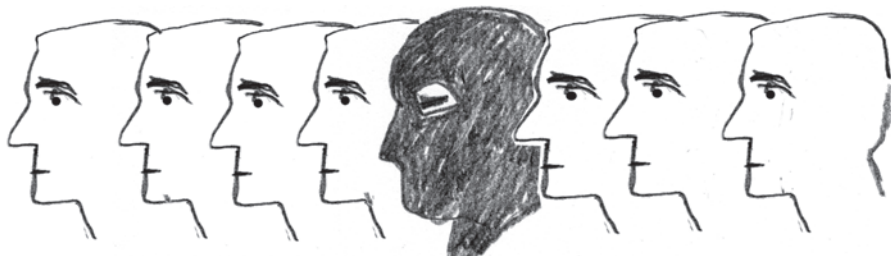
Terrorismi on lopunajan merkkejä

Maaailma, jossa elämme, ei ole turvallinen. Tiedotusvälineet tuovat päivittäin meille uutisia onnettomuuksista, jotka ovat ajaneet ihmiset ahdinkoon ja jotka ovat valitettavan usein vaatineet ihmishenkiä. Aikamme nopea tiedonvälitys takaa, että näitä uutisia riittää. Ikävät onnettomuudet ja luonnonmullistukset ovat seuranneet ihmistä halki historian. Myös Raamatusta voimme lukea, kuinka ne ovat aiheuttaneet surua ja ihmetystä aikansa ihmisissä (Job, Luuk. 13:4). Kuluva vuosituhat on tällaisten onnettomuuksien lisäksi ollut kuitenkin erityisesti terrorismin aikaa. Kahden viimeisen vuosikymmenen aikana se on levittänyt turvattomuutta ja epävarmuutta ympäri maailmaa siten, että myös täällä Suomessa olemme joutuneet myöntämään vaaran läsnäolon. Viime viikkojen aikaiset tapahtumat Nigeriassa ja Ranskassa ovat synkkä alku tälle vuodelle.

Terrorismi on sananmukaisesti kauhun kylvämistä. Se on valtapeliä, jossa aate tai uskonkiihkoilu on mennyt niin pitkälle, että ihmiselämän korvaamaton arvo on menettänyt merki-

tyksensä. Kuolema ja sen pelko onkin pistin, jolla terrorismi pyrkii lamaanuttamaan uhrinsa ajatuksella: ”En ole missään turvassa, en voi varjella läheisiäni.” Tämän lisäksi erityisesti ääri-islamistien harjoittamaan terroriin liittyy heidän uskomuksensa, että he ovat Jumalan mandaatilla toteuttamassa hänen tuomiotaan. Tällaisen viestin edessä ihminen vaipuu helposti joko pelkäämään Jumalaa epäterveellä tavalla, tai vihaamaan ajatustakin Jumalasta, joka sallii tällaiset hirmutyöt ikään, sukupuoleen tai kansalaisuuteen katsomatta. Myös kristityt saavat osansa tästä vihasta, kun eroa eri uskontojen välillä ei tunnisteta.

Kuinka kristityn sitten tulisi kohdata terrorismin pyrkimykset kylvää kauhua, epätoivoa, surua ja vihaa? On syytä muistaa, että kristitty ei ole superihminen, joka ei koe näitä tunteita. Herramme Kristuskin joutui kohtaamaan kauhun ja järkytyksen kärsiesään syntiemme taakan (Luuk.22:44, Joh.12:27). Meidän ei tule kuitenkaan antautua näiden tunteiden kahleisiin, vaan muistuttaa itseämme ja toisiamme siitä lohdutuksesta, joka meille on

annettu Kristuksen sovituskoulemassa. Hän tuli kohtaamaan ruumiillisen ja hengellisen kuoleman meidän sijastamme, jotta saamme kuoleman kauhun noustessa asettaa sitä vastaan kuoleman voittajan, ylösnousseen Herran Jeesuksen. Joka on takuumiehemme, että Jumala ei meitä vihaa, vaan on rakas taivaallinen Isämme (1 Kor. 5:55, 2 Tess. 2:16).

Kun turvattuina Jumalan lapsina katselemme terrorismia Kristuksesta käsin, voimme oppia myös uuden näkökulman, jonka hän meille tarjoaa: väkivallan kauheuksienkin täytyy taipua vahvempansa edessä ja palvella Jumalan suunnitelmien toteutumista. Älkäämme siis kohdistako katsettamme terroriin ja väkivaltaan, niin kuin ne voisivat meitä todella vahingoittaa, vaan katsokaamme Kristuksen sanoihin (Matt. 24:7,12–13), jotka lupaavat että kauhut ja väkivalta ovat meitä muistuttamassa hänen paluustaan kirkkaudessa. Kun kohtaamme ajallisen kuoleman merkkejä, saamme pitää niitä kuin herätyskellona, joka palauttaa mieleen Vapahtajamme tulemuksen.

Mitä sitten tulee suruun ja vihaan,

jota terrorismi kylvää maailmassa, olemme kutsutut rakastamaan vihamiehiämme ja rukoilemaan taivaallista Isää heidän puolestaan (Matt. 5:44). Viha synnyttää vihaa, mutta Kristus kutsuu meitä olemaan vihan vastaineena maailmassa – rakastamaan vihamiehiämme (Luuk. 6:27). Ja miksi emme olisi kuuliaisialle tälle kutsulle, onhan Jumala rakastanut maailmaa niin että antoi oman Poikansa kuolemaan koko maailman syntien tähden – terroristinkin. Murhamies ristillä sai uskoa syntinsä anteeksi pelastukseksi, seurakunnan raastaja Saul sai kasteen ja kutsun apostoliksi. Rukoilkaamme että myös terroristi saisi kääntää katseensa vihan uskonnosta Vapahtajan suloisiin kasvuihin. Ja valvokaamme, että itse emme antaudu vihalle, sillä Kristuksessa on turvamme – onhan jokainen päiväamme hänen kädessään. Hän herättää meidät aamuisin ja ylläpitää ruumiimme toiminnot, antaa kaikki tarpeemme ja kuulee huokauksemme. Jokainen päiväamme on hänellä tiedossaan. Älä siis pelkää, Herramme tulo on lähellä.

Markus Mäkinen-Taina

Ylellisyys elämän esikuvana on ahneutta

Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin. Mutta ne, jotka rikkautua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen. Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. Mutta sinä, Jumalan ihminen, pakene semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta.” (1 Tim. 6:8–11)

Kristityn asenteen rahaan ja omaisuuteen tulisi olla tämän Raamatun sanan mukainen. Kristityn tulisi tyytyä siihen, että hänellä on elatus ja vaatteet. Kuitenkin me ehkä huomaamattammekin menemme helposti mukaan maailmalliseen ylellisyyden tavoitteluun, jos emme käytännön teoissa, niin ainakin ajatuksissamme ja asenteissamme. Meillä länsimaisilla kristityillä saattaa nimittäin helposti hämärtyä raja siinä, mikä on ylellisyyttä ja mikä elämän välttämättömiä tarpeita.

Saatamme esimerkiksi tuntea itsemme köyhäksi, jos meillä ei ole varaa

ostaa älypuhelinta tai nopeinta nettiliittymää, vaan ”joudumme tyytymään” tavalliseen puhelimeen ja internetliittymään. Meitä saattaa harmittaa, jos kakkosautomme on vähän vanha ja rämä. Tai jos joudumme ostamaan asunnon, jossa on väärän värinen katto tai väärän malliset portaat. Joku saattaa valitella sitä, että hänellä ei ole varaa ostaa merkkivaatteita.

Näin ajatellessamme olemme omaksuneet tämän maailman asenteen. Me haluamme saada kaiken, mitä himoitsemme. Kuitenkin kristityn tulisi tyytyä siihen, että hän ei voi aina saada kaikkea, mitä hän haluaa. Sen sijaan meidän tulisi ottaa kiitoksella vastaan se, mitä Jumala on meille antanut. Ei ole sinänsä mitään väärää siinä, että kristityllä on paljon omaisuutta. Kyse on ennen kaikkea asenteesta, onko meidän sydämemme kiinnittynyt rikkauksiin ja ylellisyyteen. Myös köyhän sydän voi olla väärällä tavalla kiinnittynyt rahaan. Ja toisaalta, voi olla, että joku rikas käyttää omaisuuttaan viisaasti ja lähimmäistensä parhaaksi, ilman että hänen sydämensä olisi kiinnittynyt hänen omaisuuteensa.

Jeesus opettaa meitä rikkauksien tavoittelemisesta näin: ”Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi.” Ja hän puhui heille vertauksen sanoen: ’Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin. Niin hän mietti mielessään ja sanoi: ’Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?’ Ja hän sanoi: ’Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvyyteni; ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse. Mutta Jumala sanoi hänelle: ’Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?’ Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.” (Luuk. 12:15–21)

Älkäämme siis kiinnittäkö sydämiämme rikkauksiin ja tavoitelko tämän maailman tavoin ylellisyyttä. Tyytykäämme siihen, mitä Jumala meille antaa. Kiinnittäkäämme sen sijaan sydämemme taivaan aarteisiin, syntien anteeksiantamukseen ja iankaikkiseen elämään. Olimmepa täällä maailmassa ulkoisesti miten köyhiä tai rikkaita tahansa, niin Jeesuksessa meillä on kaikki, hänessä me olemme todellisesti rikkaita. ”Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.” (2. Kor. 8:9) Pitäkäämme ennen kaikkea huoli siitä, että omistamme syntien anteeksiantamuksen täällä ajassa. Sillä viime kädessä olennaista on se, mitä meille jää käteen, kun kuoleman hetki koittaa: iankaikkinen rangaistus kadotuksessa vai iankaikkinen elämä taivaassa.

Dani Puolimatka

Kristitty ja seurustelu

Seurustelu on jossain vaiheessa osa useimpien nuorten elämää. Mitä Raamattu sanoo aiheesta?

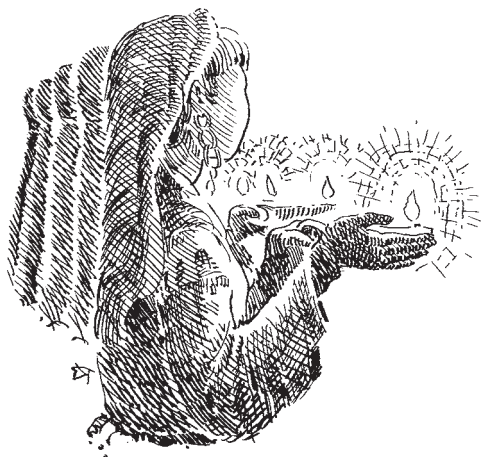
Kristillinen lähtökohta parisuhteeseen on Jumalan luomisessa asettama avioliitto. ”Mieheksi ja naiseksi hän loi heidät” (1 Moos. 1:27) ja ”mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liityköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.” (1 Moos. 2:24) Avioliitto on Jumalan luomisessa asettama miehen ja naisen yhteiselämän muoto. Luonnollinen sukupuolten välinen veto-voima tähtää siihen.

Miten tämä vaikuttaa seurusteluun? Kristitylle seurustelu on lähtökohtaisesti aviopuolison etsimistä. Sen taustalla on kysymys ”voisiko tämä ihminen olla se, jonka kanssa menen naimisiin?” Tämä ei tarkoita epäviisasta avioliittoon kiirehtimistä. On kuitenkin tärkeää,

että molemmilla osapuolilla on yhteinen käsitys suhteen perimmäisestä tarkoituksesta ja tavoitteista.

Kristillisestä lähtökohdasta seuraa myös se, ettei seurusteluun pidä sisältyä sellaista, mikä luomisen perusteella on tarkoitettu vain avioliittoon. Seksi ja seksuaalisuuden toteuttaminen eivät siksi kuulu seurusteluun. Raamattu kieltää monessa kohdassa haureuden, joka sisältää kaikki avioliiton ulkopuoliset sukupuolisuhteet.

Jumala tahtoo tällä tavalla varjella herkkää ja syvästi henkilökohtaista elämänaluetta. Jumalan tahdon mukaan sukupuoliyhteys on jotain pyhää ja intiimiä, joka kuuluu vain aviopuolisoiden välille ja yhdistää heidät toisiinsa. Kuumennella käskyllä Jumala tahtoo suojella avioliittoa. Sukupuolisuhde sisältää Jumalan suunnitelman mukaan myös lasten saamisen

mahdollisuuden, jonka Jumala on tarkoittanut avioliittoon.

Kristinopissa kehoitetaan: ”Kun seurustelet, tee se Jumalan kasvojen edessä ja rukoile Häneltä voimaa säilyttää oma ja seurustelukumppanisi seksuaalinen koskemattomuus.” (Kysymys 85) On hyvä huomata, että yhdessä asuminen ennen avioliittoa ei sovi yhteen Jumalan suunnitelman kanssa, koska se sisältää lähes poikkeuksetta sukupuolisuhteen tai ainakin vahvan kiusauksen siihen.

Seurusteluun voi liittyä virheitä ja myös lankeemuksia. Jumala tahtoo antaa anteeksi tämänkin elämänalueen synnit ja auttaa eteenpäin. Pastorilta saa sielunhoidollista apua vaikeissa tilanteissa.

Millä perusteilla puoliso sitten pitäisi valita? Päätös on viime kädessä jokaisen oma, ja jokainen suhde on ainutlaatuinen. On tärkeää, että kihlautumiseen liittyy

oikea harkinta ja vakavuus: avioliittoon meneminen on yksi elämän tärkeimpiä päätöksiä ja se on elinikäinen. Avioliitto solmitaan jo kihlauksessa lupauksen muodossa.

Yhteinen usko ja käsitys avioliitosta antavat pohjan asioiden käsittelyyn tulevana vuosina. Kristinopissa kehoitetaan: ”Kun etsit itsellesi tulevaa aviopuolisoa, tee se Jumalalta johdatusta rukoillen. Ano häneltä uskovaa aviopuolisoa ja luota siihen, että Jumala aikanaan kuulee rukoukset.” (Kysymys 85)

On hyvä muistaa, että kaikkea ei voi mitenkään ennakoida seurusteluajana. Avioliitossa tulee aina yllätyksiä eteen. Ongelmistakin voi kuitenkin päästä yli ja kasvaa yhdessä. Avioliiton pysyvyys on turvana. Vaikeuksista päästään yli Jumalan siunauksen avulla.

Vesa Hautala

LAPSILLE

Sateenkaari

Rakas Jumala siunasi Nooan ja hänen poikansa. Heistä piti tulla maailmaan paljon ihmisiä. Ihmisten tuli jälleen hallita maan päällä. Mutta tämä oli nyt toisin kuin alussa. Kaikkien eläinten tuli pelätä ihmisiä. Ihmiset saivat nyt tappaa eläimiä ja syödä niiden lihaa. Mutta sitä ennen heidän piti teurastaa eläimet kunnolla. Jos eläimet purivat tai söivät ihmisiä, ihmisen piti ne tappaa. Jos taas ihminen tappoi toisen ihmisen, sellainen piti tappaa. Tämä oli Jumalan tahto tässä maailmassa, jossa kaikki ihmiset ovat syntisiä.

Nyt tuli sade. Kun se loppui, Nooa ja hänen poikansa näkivät pilvissä suuren värillisen kaaren. Se oli sateenkaari. Oletko sinä nähnyt sateenkaarta? Sitä ei ollut näkynyt koskaan aikaisemmin, koska ennen vedenpaisumusta ilma oli erilaista. Rakas Jumala sanoi Nooalle ja hänen pojilleen, että sateenkaari tulisi nyt näkymään usein, kun sataa. Sen piti olla merkinä liitosta, jonka Jumala oli tehnyt heidän kanssaan. Toisin sanoen Jumala oli luvannut heille, ettei enää tule sellaista vedenpaisumusta maan päälle, joka ulottuisi yli koko maan.

Kun, rakas lapsi, näet sateenkaaren, ajattele sitä liittoa, jonka Jumala on tehnyt kanssasi kasteessa, että hän haluaa olla sinun rakas taivaallinen Isäsi ja että sinä olet hänen rakas lapsensa.

Rukous

Minä kiitän sinua, rakas Jumala, että olet luvannut olla minun rakas Isäni ja että minä olen sinun rakas lapsesi. Auta minua aina pysymään sinun rakkaana lapsenasi. Aamen.

Carl Manthey-Zorn, Weide meine Lämmer, suom. toimittanut Markku Särelä

LAPSILLE

Mitä Haam teki?

Kuten muistamme, Nooalla oli kolme poikaa: Seem, Haam ja Jaafet. Nooasta tuli viljelijä ja hän istutti viinitarhan. Kerran hän sitten joi viiniä ja juopui. Hän nukahti teltaansa alastomana. Haam näki sen, kutsui veljensä katsomaan ja pilkkasi isäänsä. Haamin nuorin poika Kanaan oli myös paikalla. Kun Seem ja Jaafet sen kuulivat, he ottivat peitteen, panivat sen hartioilleen ja menivät isänsä luo takaperin, niin etteivät voineet häntä nähdä ja peittelivät hänet. Se oli kauniisti tehty.

Rakas lapsi, älä ole kuin Haam ja Kanaan. Älä pilkkaa isääsi äläkä äitiäsi, älä edes silloin, kun he tekevät jotakin väärin. Ole kiltti vanhempiasi kohtaan ja tottele heitä. Älä ole tuhma äläkä tottelematon. Rakas Vapahtaja ei sellaista halua. Tiedätkö, mitä hän on sanonut? Hän sanonut: "Joka isäänsä pilkkaa ja pitää halpana totella äitiänsä, häneltä korpit puron luona hakkaavat silmän, ja kotkan poikaset syövät sen." (Sananl. 30:17) Huomaatko, kuinka vihainen Jumala on tuhmille lapsille. Älä ole tottelematon. Ole kiltti vanhemmillesi, myös sitten, kun he tulevat vanhoiksi. Muuten rakas Jumala ei salli, että sinun käy lopulta hyvin elämäsäsi. Haam oli jo täysikasvuinen mies, kun hän pilkkasi isäänsä, ja Nooa oli hyvin vanha. – Odotahan, mitä ensi kerralla kuulet.

Rukous

Rakas Pyhä Henki, koska olen lapsesi, auta minua olemaan kiltti isääni ja äitiäni kohtaan. Auta, että olen kiltti kuten Seem ja Jaafet. Varjele minua, etten ole tuhma kuten Haam ja Kanaan. Aamen.

Carl Manthey-Zorn, Weide meine Lämmer, suomeksi. toimittanut MS.

Jeesus saarnaa Juudeassa. Mitä Johannes Kastaja siitä sanoo

Pääsiäisjuhlan jälkeen Jeesus meni opetuslastensa kanssa seudulle, joka on etelään Jerusalemissa. Siellä hän saarnasi ja kastoi sekä teki merkkejä ja ihmeitä. Tätä hän saarnasi: Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle. Hän ei kuitenkaan itse kastanut, vaan hänen opetuslapsensa. Yli puoli vuotta Jeesus oli Juudeassa. Paljon kansaa tuli hänen tykönsä. Monet ajattelivat, että nyt piti mennä Jeesuksen luo eikä Johanneksen luo. Johannes saarnasi ja kastoi myös vielä jossakin lähellä.

Johanneksen opetuslapsia tuli hänen luokseen. He valittivat ja sanoivat: "Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta sinä olet todistanut, katso, hän kastaa, ja kaikki menevät hänen tykönsä." (Joh. 3:26)

Silloin Johannes sanoi: "Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta." Toisin sanoen: En voi olla yhtään enempää kuin mitä Jumala suo. Ja Johannes jatkoi: "Te olette itse minun todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minä olen hänen edellänsä lähetetty." Kristus on oikea ylkä, jolla on morsian eli uskova kansa. Minä olen vain hänen ystävänsä, joka johdetaan morsiamen hänen tykönsä. "Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi", kun Kristus itse saarnasi. "Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä." Kristus, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Se, joka on syntyisin maasta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu. Sellainen minä olen. Minä olen maallinen ja voin puhua vain maasta käsin sitä, mitä Jumala on minulle uskonut. Mutta Kristus, joka tulee taivaasta, hän on yli kaikkien ja todistaa, mitä hän on nähnyt ja kuullut Isän luona iankaikkisuudessa. Mutta hänen todistustaan eli saarnaansa

kukaan ei ota vastaan. Joka ottaa sen vastaan, se sinetillä vahvistaa, että Jumala on totuudellinen. Hän sanoo siihen aamenensa ja tunnustaa, että Jumalan sana on totuus. Sillä Kristus, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja. Niin tekee Jeesus, Ihmisen Poika. "Sillä Jumala ei anna Henkeä mitalla." Jeesuksella Ihmisen Pojalla on Pyhä Henki mittaamattomasti, täysin ja kokonaan.

Lopuksi Johannes sanoi nämä ylevät, ihanat sanat: "Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaikki hänen käteensä." Hän on antanut hänelle koko maailman ja kaiken vallan tehdä autuaiksi ja tuomita. "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä."

Rukous

Herra Jeesus, Isän Poika, maailman Vapahtaja. Minä uskon sinuun. Minulla on iankaikkinen elämä. Aamen.

Carl Manthey-Zorn, Lasset die Kindlein zu mir kommen, suomeksi toimitanut MS

Lapsille, nuorille ja pyhäkoulunpitäjille
verkkosivuillamme
joka viikolle oma kuvitettu teksti = pyhäkoulu.fi

Tilaajien huomioon

Kiitos niille, jotka jo ovat maksaneet Luterilaisen vuodelle 2015.

Vuoden 2015 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa. Sen voi maksaa suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua. Maksun saaja: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, Luterilaisen toimitus. Tilinumero: FI15 80001700303309. Säästämme näin laskutuskuluja. Kiitoksia paljon! *Luterilaisen toimitus*

LAPSILLE

Jeesus ja samarilainen vaimo

Jeesus kuuli juutalaisten sanovan, että Jeesus teki opetuslapsiksi ja kastoi useampia kuin Johannes. Silloin hän lähti Juudeasta ja meni Galileaan. Hänen tahtonsa ei ollut, että Johannesta vähäteltiin.

Mutta hänen täytyi matkustaa sinne Samarian kautta. Silloin hän tuli erään kaupungin lähelle, jonka nimi oli Syykar. Se oli Siikemin alueella. Kaupungin edustalla oli kaivo, jota sanottiin Jaakobin lähteeksi, koska patriarkka Jaakob oli sen kaivanut. Koska Jeesus oli matkasta väsynyt, hän istuutui portaille, jotka veivät alas varsinaiseen kaivoon. Hänen kuusi opetuslastaan meni kaupunkiin ostamaan ruokaa. Oli keskipäivä.

Silloin tuli eräs samarialainen nainen noutamaan vettä. Jeesus pyysi häneltä vettä juodakseen.

Vaimo sanoi: "Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?" Juutalaiset eivät näet seurustele samarialaisten kanssa.

Jeesus vastasi: "Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."

Vaimo ei tätä käsittänyt. Hän luuli, että Jeesus tarkoitti elävällä vedellä sitä vettä, jota pulppusi maasta aivan syvältä. Hän sanoi: "Herra, eipä sinulla ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä; mistä sinulla sitten on se elävä vesi? Et kai sinä ole suurempi kuin meidän isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joi siitä, hän itse sekä hänen poikansa ja karjansa?"

Jeesus vastasi: "Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään." Herra Jeesus puhui pelastuksesta. Joka omistaa sen uskossa itselleen, sillä on iankaikkinen elämä.

Mutta tästä nainen ei käsittänyt sanaakaan. Hän luuli Jeesuksen puhuvan leikkiä ja sanoi: "Herra, anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa."

LAPSILLE

Nyt Jeesus alkoi puhua toisella tavalla. Hän sanoi: "Mene, kutsu miehesi ja tule tänne." Vaimo vastasi: "Minulla ei ole miestä."

Jeesus sanoi hänelle: "Oikein sinä sanoit: 'Ei minulla ole miestä', sillä viisi miestä sinulla on ollut, ja se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi; siinä sanoit totuuden."

Oi, oi, kuka tämä oli, joka tiesi kaikki? Kuka se oli, joka kertoi hänelle hänen syntinsä, joiden tähden hänellä oli huono omatunto? Voisiko hän myös antaa hänelle lohdutuksen? Vaimo sanoi: "Minä näen, että sinä olet profeetta." Nyt vaimo esitti hänelle kysymyksen: "Meidän isämme ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella; ja te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla." He rukoilivat Karissimin vuorella, jolla oli samarialaisten temppeli. Oliko se kysymys? Kyllä oli. Hän halusi tietää, mistä voi löytää pelastuksen ja minne Vapahtaja oli tuleva.

Jeesus vastasi hänelle: "Vaimo, usko minua! Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa. Te kumarratte sitä, mitä ette tunne; me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä pelastus on juutalaisista. Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo. Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa."

Nyt on yksi ja sama, missä Jumalaa rukoilee, sillä hän on kaikkialla. Mutta Jumalaa tulee rukoilla hengessä ja totuudessa. Ja "henki" on usko Jeesukseen Kristukseen. "Totuus" taas on evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta. Sellaisessa uskossa, jonka evankeliumi vaikuttaa, tulee rukoilla Jumalaa. Sellaiset ovat oikeita rukoilijoita, joita Jumala haluaa.

Silloin vaimo sanoi: "Minä tiedän, että Messias on tuleva, hän, jota sanotaan Kristukseksi; kun hän tulee, ilmoittaa hän meille kaikki."

Jeesus vastasi: "Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi." Silloin kurjan syntisen naisen sydämessä syttyi uskon liekki Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen.

Rukous

Minunkin sydämessäni palaa uskon liekki sinuun Sanasi kautta, rakas Jeesus! Aamen.

Paljon onnea!

Meillä on tapana toivottaa onnea merkkipäivien johdosta ja vuoden vaihtumisen aikaan. Mutta mitä me silloin toivomme? Monesti varmaan terveyttä ja rauhallista elämää. Toivomme, että välttyisimme raskailta onnettomuuksilta.

Radiossa haastateltiin onnellisuustutkijaa. Onnesta on tullut muodikas tutkimuskohde 2000-luvulla. Eräs amerikkalainen tutkija korostaa tyytyväisyyden merkitystä. Tietenkään tyytymätön ihminen ei tunne olevansa onnellinen. Pysähdyn miettimään, mitä onni minulle merkitsee.

Kristittyinä meidän tulee kysyä, mitä Raamattu kertoo meille onnesta. Ensimmäisen psalmista sanotaan: ”Mutta minun onneni on olla Jumalaa lähellä, minun turvani Herraan, Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi” (Ps. 73:28). Jumala pitää minusta huolen kaikissa vaiheissa. Eikä minua kohtaa mikään hänen sallimattaan. Tätä apostoli Paavali opettaa meille: ”Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut” (Room. 8:28). Nekin asiat, jotka ensin näyttävät onnettomuuksilta, kääntyvät iankaikkiseksi parhaakseni.

Mikä sitten minun onneani häiritsee? Synti, kaikenlainen elämän vajavaisuus ja heikko usko saa mielen murheelliseksi. Jeesus ei kuitenkaan tahdo, että jäisimme katsomaan omia puutteitamme. Hän on meidän onnemme. Olemme juuri jouluna muistelleet, miten hän syntyi ihmiseksi meidän tähtemme. Hän pelasti meidät kaikesta synnistä ja kuolemasta. Mitä Jeesus sanookaan onnesta? ”Autuaita ovat murheelliset” (Matt. 5:3)

Jeesus kutsuu luokseen kaikki syntyensä tähden murheelliset ja julistaa heidät autuiksi. Hän ei heitä ketään pois. Autuus on täydellistä onnea. Sen saavutamme taivaassa, missä saamme olla aina Herran kanssa. Mutta jo nyt saamme nauttia autuutta. Jeesus on minun osani. Jo nyt voin sanoa: ”Minun maljani on ylitsevuotavainen.” Tätä onnea toivon myös sinulle.

Mummi

*Oi minkä onnen, autuuden
Nyt usko myötään tuo,
Kun itse Herran Jeesuksen
Se omaksemme suo!
Se huolet, murheet lieventää
Ja mielen myrskyt tyynnyttää,
Kun toivon vahvan, iäisen
Saa kurja syntinen.
Mun kanteleeni kauniimmin*

*Taivaassa kerran soi.
Siell' uusin äänin kirkkahiin
Mun suuni laulaa voi
Riemuisen kiitosvirteni
Rakkaalle Jeesukselleni.
Ah, autuas on päivä se,
Kun pääsen perille!*

K. Imm. Nordlund SK 271

Talvileiri

pe 13 – su 15.3.2015

Teema: *Raamattu*

Ohjelmat

Pe 14.3.

12.00 Saapuminen

13.00 Avaus

14.00 Raamatun inspiraatio

16.00 Raamatun kaanon

18.00 Lasten tunti

19.00 Iltahartaus (Ps. 119:81), iltaohjelmaa

Ruokailut klo 12, 15, 17 ja 20

La 15.3.

9.00 Aamuhartaus (Ps. 12:7)

9.30 Miten luen Raamattua oikein?

10.30 Aikamme esittämät haasteet Raamatun luotettavuudelle

11.30 Virsitunti

13.00 Lasten tunti

14.00 Miksi myös maallikon tulee tuntea Raamattu hyvin?

16.00 Miten luterilainen oppi Raamatusta eroaa muihin tunnustuskuntiin verrattuna?

18.30 Siionin kanteleen lauluja

19.00 Iltahartaus (Ps. 119:105), iltaohjelmaa

Ruokailut klo 8, 12, 15, 17 ja 20

Su 16.3.

9.00 Aamuhartaus (Ps. 119:107)

10.00 Raamattu hengellisen elämän lähteenä

11:30 Siionin kanteleen lauluja

12.00 Ruokailu

14.00 Ehtoollisjumalanpalvelus

Leiri pidetään Siitamajalla, os. Siitamaja 33 35300 Orivesi. Osallistumismaksu: Aikuiset koko ajalta 60 euroa tai 22 euroa / päivä. Lapset, nuoret, opiskelijat, yksinhuoltajat ja työttömät puoli hintaa. Ilmoittautuminen viimeistään pe 27.2. Dani Puolimatkalle, 0440802861, dani.puolimatka@luterilainen.com

Kastettu

Matias Elmer Otava Kela, syntynyt 25.11.2014,
kastettu 3.1.2015 Hämeenlinnassa

Avioliittoon vihitty

Saara Marja Pirkola (Treen Tunn. Lut. Srk) ja Tero Tapani Leppäsalko 13.12.2014
Pirkkalassa

Kuollut

Arvo Fredrik Hautamäki 1.1.2015, 93 vuoden iässä

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* joka sunnuntai klo 11. HPE 8.2., 8.3., 29.3., 12.4. ja 10.5. *Pyhäkoulu* su 1.2, 15.2, 1.3, 22.3, 19.4, 26.4, 17.5 ja 31.5. *Tyttöjen iltapäivä* la 14.2 klo 12–17 Puolimatkoilla Espoossa. Ohjelmassa ulkoilua, laskiaispullia ja hartaushetki. Ilmoittautumiset ja lisätietoja: Anna-Pauliina Puolimatka (050-3789646). *Poikien iltapäivä* maaliskuussa. Tarkempi ajankohta ja lisätietoja Markus Mäkinen-Tainalta (040-7521156). *Opetussarja* Augsburgin tunnustuksesta sunnuntaisin klo 10. **Hämeenlinna**, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* (HPE) su 15.2., 19.4. ja 17.5. klo 14.

Joensuu/Kontiolahdi, *Jumalanpalvelus* (HPE) ke 4.2., pe tai la 27.–28.2. (sovitaan täsmällisemmin), ke 15.4. ja 20.5. klo 19.

Jyväskylä, *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo.16:00. Parilliset viikot Brockwellilla, parittomat viikot (HPE) Keisaloilla. Brockwell, Tyypäläntie 8 C 19; Keisala, Keskiestentie 1 B 55. Huom. ei jumalanpalvelusta 5.4. ja 3.5. **Keuruu / Haapamäki**, Jumalanpalvelus to 9.4. klo 13.

Kokkola, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 6.2., 6.3., 10.4. ja to 7.5. klo 18.30.

Kyyjärvi, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 6.2., 6.3., 10.4. ja to 7.5. klo 14.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 10. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 15.3. HPE 1.2., 15.2., 22.2., 1.3., 5.4., 19.4., 26.4., 17.5., 24.5., 31.5. HPE myös kiirastorstaina 2.4. klo 17. *Raamattutunti* ke 28.1., 11.2., 18.2., 4.3., 18.3., 8.4., 22.4., 6.5. ja 27.5. klo 15.

Mänttä, jumalanpalvelus (HPE) pe. 20.2., 20.3., 22.5., klo.13.00. Sihvola, Etelätie 3 A 2.

Pori, Marttala, Valtakatu 7: *Jumalanpalvelus* (HPE) la 7.2., 7.3., 11.4. ja 9.5. klo 17.

Siitamaaja talvileiri to 12. – su 15.3.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 14. HPE 22.2., 22.3. ja 26.4. *Nuorten illat* 11.2., 25.2., 11.3. 25.3. klo 18:30. Paikoista ja muista nuorten kokoontumisista saa tietoja Vesa Hautalalta, 040-8445368. Sähköposti vesa.hautala@luterilainen.com.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 14.2., (HPE), 11.4. klo 15. *Yhteinen helatorstain juhla* alkaen jumalanpalveluksella to 14.5. klo 11.

Tyrnävä: Jumalanpalvelus (HPE) pe 8.5. klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja: *Jumalanpalvelus* (HPE) la 7.2., 7.3., 11.4. ja 9.5. klo 11.

Muulla pyyntöjen ja sopimuksen mukaan.

Nuorten illat 28.1., 11.2., 25.2., 11.3. 25.3. klo 18:30. Paikoista ja muista nuorten kokoontumisista saa tietoja Vesa Hautalalta, 040-8445368. Sähköposti vesa.hautala@luterilainen.com.

Pastori **Kimmo Närhi**,
Rajakatu 7, 15100 Lahti. Puh. 040
7567 659, sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori **Edward Brockwell**,
Tyypäläntie 8 C 19 40250 Jyväskylä. Puh. 050 4331100, sähköposti
ebrookwe@gmail.com

www.luterilainen.com

Sisälllys:

Lasten kasvatuksesta, Martti Luther.....	2
Mitä on kristillinen moraal, MS.....	3
Jumala ihmiseksi, MB.....	5
Nöyrä tunto Jumalan sanan edessä", VH.....	6
Missä Jumalan laki hylätään siellä ei ole todellista evankeliumiakaan, DP.....	8
Hurskaan elämän siunaus, KN.....	10
Tarvitsemme terävää lakia lihalle, mutta ihanaa evankeliumia sielulle, EB.....	11
Oikea lähimmäisenrakkaus noudattaa Jumalan käskyjä, VH.....	14
Onko suola käynyt mauttomaksi? KN.....	15
Valheelle rakennettu elämä on pettäväällä hiekalla, MB.....	17
"Mieheksi ja naiseksi hän loi heidät", MB.....	18
Käsky "Älä tapa!" koskee myös kohdussa olevia.....	21
"Kunnioita isäsi ja äitiäsi". Vanhempien kunnioitus on murentunut, DP....	23
Terrorismi on lopunajan merkkejä, MM-T.....	59
Ylellisyyselämänesikuvana onahneutta, DP.....	27
Kristitty ja seurustelu, Nuoret, VH.....	29
Lapsille, CMZ.....	31-36
Paljon onnea, Mummi.....	37
Toimintatietoja.....	38-39
Kansi: Laintaulut, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09.Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyyni FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2015: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Markku Säreä, Siitamaaja 36, 35300 ORIVESI
puh. 040-5200579. Sähköposti markku.sarela@kolumbus.fi
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena
postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Leena Säreä, Ullanmäentie
11 A 11, 02750 Espoo. Sähköposti: leena.sarela@luukku.com. Jos se ei ole
mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700
3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com